

Den bygger jo på, at hvad der gøres bedst i nordisk regi, skal udføres i nordisk regi, men at det, der er bedst i dansk eller finsk regi, gøres nationalt, og det, der er bedst i europæisk regi, henligger dér.

Det vil uundgåeligt betyde, at en række af de mange funktioner, som er bygget op i årenes løb, og som vel i det væsentlige er knyttet til ministerrådets funktion, vil skulle forenkles. Det tror jeg er rigtigt, men det betyder også, som det allerede har været nævnt, at rækkefølgen i hele spørgsmålet om eventuelle besparelser ville være rigtig, dersom man startede med at analysere de fremtidige opgaver og efterfølgende fandt ud af, hvilke ressourcer der var nødvendige.

Det er en forkert rækkefølge, som de svenske sparebestrebelse har givet anledning til. Det har der allerede været talt en hel del om, og jeg tror, der er almindelig enighed fra dansk side om, at en anden rækkefølge havde været den rigtige, den saglige.

I den forbindelse mener jeg, at et forslag om at samle præsidiets sekretariat i Stockholm med ministerrådets sekretariat i København er lige så rigtigt, som det var for et par år siden, da det var fremme og fik dansk tilslutning. Venstre er tilhænger af, at man realiserer den plan – også på grund af den synergieffekt, som kan være knyttet til, at de to sekretariater er samlokaliseret. Det vil kunne give både inspiration og besparelser, og begge dele har vi brug for.

Vi har også brug for, at det fremtidige samarbejde stadig har en nær kontakt til, hvad der foregår i Europa. Jeg tror, der er et sådant nært forhold imellem de nordiske opgaver og det, som har sit udgangspunkt i det europæiske samarbejde, at det er vigtigt for nordisk samarbejde at være til stede dér, hvor processen løber – i Bruxelles, for nu at nævne det ved navn.

Jeg ved også, at det ikke er særlig enkelt i forhold til den traditionelle opbygning af, hvordan landene henter deres informationer, men en eller anden form for kontakt i forhold til det sted, hvor Europas udvikling nu engang har sit centrum i disse år, tror jeg vil være nødvendig.

Det er også vigtigt, at partigruppernes rolle styrkes. Det vil kunne give ny politisk beslutningskraft. Det kræver naturligvis nogle midler, men det kræver også hos parlamentarikerne en vilje til at forenes om handling. Og jeg har i den sidste tids udvikling sporet, at der blandt parlamentarikerne er en sådan vilje.

Med disse betragtninger vil jeg sige, at jeg ved den kommende session i Reykjavik, hvor vi ser de mere eksakte forslag til, hvordan samarbejdet skal udformes, er optimist med hensyn til, at der kan komme et godt resultat.

Hans Engell (KF):

Først vil jeg takke ministeren for en solid og gennearbejdet tale, som jeg kan tilslutte mig.

Jeg tror ligesom ministeren for nordisk samarbejde, at den kommende session i Nordisk Råd bliver meget afgørende for Nordisk Råds fremtid. Spørgsmålet er, om vi med de beslutninger, der træffes i Reykjavik, kan sikre en mere moderne resultatorienteret indretning af det nordiske samarbejde, om vi kan koncentrere opgaverne og gøre Nordisk Råd til en egentlig politisk orienteret samarbejdsorganisation, eller om vi skal køre videre i ret nedslidte spor med risiko for, at nordisk samarbejde kører ud på sidesporet og bliver et lavt prioriteret, uinteressant politisk samarbejdsområde.

Det er det ansvar, som ministre og parlamentarikere tager på sig, når vi mødes i næste uge til den nordiske session.

I den konservative folketingsgruppe er der ingen tvivl om, at Nordisk Råd fortsat har en eksistensberettigelse, og at vi på mange vigtige områder kan bruge det nordiske samarbejde. Men det forudsætter en vilje til at skære opgaver væk, at gøre nordisk samarbejde mindre bureaukratisk og mere politisk, og at vi formår at placere det nordiske samarbejde i relation til den europæiske proces, der foregår hurtigt.

Ethvert internationalt samarbejde må bedømmes ud fra sin samtid. I mange år – efterkrigsårene – var Nordisk Råd et særdeles vigtigt forum for beslutninger, der berørte hver enkelt borger i de nordiske lande: pasunionen og samarbejdsaftaler på det sociale, det kulturelle og mange andre områder, der blev oplevet som relevante og betydningsfulde for hver enkelt nordbo.

I dag er Den Europæiske Union den afgørende politiske og økonomiske faktor i Europas udvikling. Tre nordiske lande er nu medlemmer, og Nordisk Råd hverken kan eller skal udgøre noget alternativ til den proces.

Jeg vil gerne beklage, at det ikke lykkedes at samle alle fem nordiske lande som medlemmer af EU. Jeg mener, det havde været utrolig betydningsfuldt også for det nordiske samarbejde, hvis Nordisk Råd på ganske samme måde,